

ΕΣΤΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1876

Βραβευθέν υπό του έν Παρισίοις Συλλόγου προς ενίσχυσιν τών ελληνικών σπουδών,
άξιωθέν άργυρού μεταλλίου έν τή 'Εκθέσει τής
Δ' 'Ολυμπιάδος και χαλκού έν τή Παγκοσμίω 'Εκθέσει του 1889.

1895.

Έν Αθήναις, 29 Ιανουαρίου.

Άριθ. 5.

ΑΔΕΛΦΕΣ

(Έκ τών του Tennyson)

Δυό αδελφάδες είμαστε, μά πειό ώμορφότερή μου,
Πολύ ώμορφότερη από με ήταν ή αδελφή μου.
'Εδώ μ' έν άρχοντόπουλο ήλθε συντροφεμένη
Οί χάρες του τη μάγεψαν κ' έφυγε άτιμασμένη.

Στους πύργους και στις λαγκαδιές ό άνεμος βογκάει.

Σάν φλόγα 'σδύσθη, απέθανε ή δύστυχη εμπροστά μας
Πώς ντόπιασε τό παλαιό κι' άμόλυντό όνομά μας.
Μερόνυχτα και για καιρό με πείσμα μου έβουλήθη
Ν' ανάψω φλόγα έρωτική στα μιστά του στήθη.

Στους πύργους και στις λαγκαδιές ό άνεμος μουγκρίζει.

Χορό μία νύχτα του έδωσα, τόν κάλεσα μαζί μου
Και σαν τρελό τόν έφερα κρυφα στην κάμαρή μου.
Δειπνήσαμε κι' άφου έγειρε μ' άγάπη τό κεφάλι,
Στής κλίνης μου έκοιμήθηκε γλυκά τό προσκεφάλι.

Στους πύργους και στις λαγκαδιές ό άνεμος σφυραίει.

Του κοιμισμένου έφίλησα τα μάτια τα κλεισμένα
Τα όδοντα τα μάγουλα στα στήθη μου γυρμένα
Μ' όλο τής μαύρης κόλασης τό μίσος τόν μισούσα
Μά και την τόση του ώμορφιά απόκρυψ' άγαπούσα.

Στους πύργους και στις λαγκαδιές ό άνεμος γογγίζει.

Είς τό λαιμό την ήσυχην άναπνοή του πνίγω
Και στην καρδιά τρεις μαχαιριές άλύπτητα του άνοιγω,
Του κεφαλιού του τα μαλλια τό χέρι μου σηκώνει
Κι' όλάνοιχτα τα μάτια του στα μάτια μου καρφώνει.

Στους πύργους και στις λαγκαδιές ό άνεμος βογκάει.

Σ' ένα σεντόνι τό νεκρό τό λείψανο διπλόνω
Κ' εμπρός τής μάνας του μ' όργη τα πόδια τ' άπιθόνω
Μαγεύει άκόμα ή όψη του κι' άς είνε πεθαμένος—
Κ' έξω ό βορριάς φυσομανά στον πύργο παγωμένος.

Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΟΚΤΑΗΜΕΡΟΝ

24 Ιανουαρίου

Εύθης μετά τα παιδικά
Εαθήματα, τα μαγνη-
τιζοντα τους μικρούς, έ-
φάνησαν εις τας προημέ-
ρας τών καταστημάτων
τα προσωπεΐα, τα προσ-
ελκύνοντα μικρούς και με-
γάλους.

Πόσος κόσμος χάσκει
καθημερινώς πρό τών
παραδόξων και φανταστι-
κώς χρωματισμένων εκεί-
νων μορφών, με τους κε-
νούς όφθαλμούς, με τους
κωμικούς μορφαδμούς, με τα φουσκω-
μένα ή ρικνά μάγουλα, με τους υπερ-

τροφικούς και κατακοκκίνους μυκτῆρας!
Και από τόν κόσμον αυτόν τόν ποικίλον,
ό όποιος εκλέγει ένδομύχως τό προσω-
πεΐόν του και όνειρεύεται δι' αυτού θριάμ-
βους ύπαιθρίους ή υπό στέγην, ύπάρχει
άρα γε κανείς ό όποιος να φιλοσοφῆ πρό
του έλκυστικού θαύματος, πρό τής παρα-
τάξεως εκείνης τών εμβλημάτων τής αν-
θρωπίνης ύποκρισίας, πρό τής καλλιτε-
χνικής ένσωματώσεως τών άύλων και
άδυσλήπτων προσωπεΐων, τα όποια όλοι
μεταχειριζόμεθα και κατατρίβουμεν συ-
χνάλλάζοντες,—προπάντων όταν δεν είνε
'Αποκρηά;

'Αλλοίμονον! Πόση κατάχρησις γίνεται
τών τοιούτων προσωπεΐων εις τόν καθη-
μερινόν βίον και πόση εύρειαν μελέτην
εμπορεί κανείς να κάμη επ' αυτών! Σας
την συνιστώ έξ όλης ψυχῆς. Κατατάσσον-
τες και περιγράφοντες, θα καταρτίσετε
συλλογίην, δια την όποιαν όλα τα άθη-
ναϊκά καταστήματα, τα φημιζόμενα δια
τα παρισίνα προσωπεΐα, θα σάς ζηλεύ-
σουν. 'Αρχίσατε, αν θέλετε, από τα προ-
σωπεΐα, τα όποια φοροϋν τόρα, όσοι σκο-
πεϋουν να εκτεθοϋν εις τας προσδεχίς

βουλευτικής εκλογάς. Ξεύρετε τί είνε όλον
αυτό τό κακόν που γίνεται, — οι ψιθυρι-
σμοί και αι ζητωκραυγαί, τα άρθρα και αι
διπλώσεις, τα πρόγράμματα και αι περιο-
δείαι, οι συνδυασμοί και αι ενέργειαι,—
πάν ό,τι ονομάζεται συνήθως εκλογική
κίνησις; Τίποτε άλλο, παρά μία έναλ-
λαγή προσωπεΐων, τα όποια τόσον καλά
ειξεύρουν να μεταχειρίζονται οι κύριοι
αυτοί και δια τών όποιων κατορθόνουν να
κρύπτουν μεν τα άληθή έλατήρια τής φι-
λοπατρίας και του ζήλου των, να παρί-
στανται δε πρό τών εκλογέων, τών εξάλ-
λων και κατενθουσιασμένων, ως οι άγνό-
τεροι πατριώται, οι τιμιώτεροι πολίται, οι
μεγαλοφυέστεροι πολιτικοί, οι αύταπαρ-
νυτότεροι άλτρονιδισται...

Και εκ τής πληθούς αυτης τών υποψη-
φίων, ή όποια παρέχει τόρα τό διασκεδα-
στικώτερον θέαμα από άκρου εις άκρον τής
'Ελλάδος, ένα μόνον ειμπορώ να εξαίρσω
μετα πάσης βεβαιότητος: Τόν Γεώργιον
Σουρῆν. Δεν ήξεύρω αν ύπάρχουν και άλλοι
όμοιοί του. 'Αλλ' έχω την πεποίθησιν ότι,
αν, ως λέγεται, θελήσῃ να εκτεθῆ βουλευτής
εις τα Κύθηρα, ό συντάκτης του Ρωμιοϋ

κωμικούς μορφαδμούς, με τα φουσκω-
μένα ή ρικνά μάγουλα, με τους υπερ-

προσωπεύον δὲν θά φορέσῃ ποτέ. Τὴν ἰδίαν γλῶσσαν, τὴν ὡμῶς εἰλικρινῆ καὶ ἀπροσποίητον, θά ὁμιλήσῃ καὶ πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς του, τὴν ὁποῖαν ὡς ποιητὴς—δημοσιογράφος ὁμιλεῖ πρὸς τοὺς ἀναγνώστας του. Ἄν διὰ τοῦτο ἀκριβῶς δὲν θά διαπρέψῃ ὡς πολιτευόμενος—κατὰ τί θά βλαφθῇ; Δὲν ἀρκεῖ εἰς ἓνα ἄνθρωπον νὰ εἶνε ποιητὴς καὶ μάλιστα τῆς ἀξίας τοῦ Σουρᾶ;

Καὶ τί περισσότερον ἀπὸ στίχους ἔκαμιν εἰς τὴν ζωὴν του ὁ Παράσχος, ὁ ἐθνικὸς ποιητὴς, ἀλλὰ καὶ τί περισσότερον θά ἤθελεν ἀπὸ τὴν δημοτικότητα, ἀπὸ τὴν δόξαν, τὴν ὁποῖαν ἀνέδειξεν ἐτι πλέον ἢ τελευταία του ἀσθένεια; Τὴν κλίνην τοῦ πονοῦντος ποιητοῦ περιεδοίχσαν ὄλοι μὲ παλλούσας καρδίας καὶ δακρυσμένους ὀφθαλμούς, οὐδ' ὑπῆρξε ψυχὴ ἑλληνικὴ, μὴ ἀναπέψασα εὐχὰς εἰλικρινεῖς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ψάλτου, εἰς τὸ ἕσμα τοῦ ὁποῖου ἀνετράφησαν δύο γενεαί. Καὶ ἦτο τόσον ἐπιβλητικὴ ἢ ἐκδιήλωσις τῆς κοινῆς αὐτῆς συμπαθείας καὶ ἀγάπης, ὥστε θά ἐσυγχώρει τις καὶ αὐτοὺς τοὺς στίχους, οἱ ὁποῖοι ἐδημοσιεύθησαν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ εἰς ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας. Τοῦλάχιστον ὁ μακρόθυμος καὶ πολυέτατος Θεός, ὁ συγχώρων τα πάντα, καὶ αὐτὰς φιλίνεται τὰς χασμωδίας, εἰσῆκουσε τῆς δεήσεως τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ἀπεδίωξε τὸν Θάνατον, τὸν ἐλλοχῶντα παρὰ τὴν κλίνην τοῦ βάρδου. Καὶ ἡ ἐλπίς εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν περὶ αὐτὸν καὶ ἤρχισαν νὰ ψιθυρίζουν ὄλοι μετὰ χαρᾶς ὅ,τι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν δὲν ἐτόλμων νὰ διανοηθῶσιν: «Ὁ Παράσχος θά ζήσῃ!»

Ἦτο ἀκριβῶς ἢ ἐσπέρα, καθ' ἣν ἐδίδετο ὁ χορὸς τοῦ φιλόλογικοῦ Συλλόγου «Παρνασσῶ». Καὶ ἦτο ἐξόχως ὠραῖος ὁ ψιθυρὸς αὐτὸς τῆς χαρᾶς κατὰ τὰ διαλείμματα τῆς λαμπρᾶς καὶ ἀλυσμονῆτου ἐορτῆς, εἰς τὴν αἰθούσαν, εἰς τὴν γαλερίαν, εἰς τὸ κυλικεῖον, παντοῦ ὅπου ὁ ἀσθενὴς ποιητὴς εἶχε φίλους καὶ συγγενεῖς καὶ συναδέλφους, συνάντωνμένους καὶ ἀνταλλάσσοντας τὴν ἀστραπηδὸν διασπαρεῖσαν εἰδῶσιν: «Ὁ Παράσχος θά ζήσῃ!»

Γρ. Ξ.

Ἡ ΣΑΦΗΝΕΙΑ ΚΑΙ Ἡ ΑΣΑΦΕΙΑ ΕΝ Τῇ ΠΟΙΗΣΕΙ

Β'.

Ὁ συγγραφεὺς ὅστις θά ἐπεχειρεῖ, ὅχι νὰ ἐγγίσῃ καὶ ὑποδείξῃ, ὡς ἐγώ, ἀλλὰ νὰ ἀναλύσῃ καὶ καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν νὰ ἐξηγήσῃ ζήτημα σημασίας τοιαύτης, ὡς τὸ περὶ σαφηνείας καὶ ἀσαφείας ἐν τῇ ποιήσει, δὲν θά περιορίζετο βέβαια εἰς τὴν πληρεστέραν ἀνάπτυξιν τῶν σημειωθέντων ὑπ' ἐμοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ· ἀλλὰ πιθανώτατα, θά ἐλάμβανε τὸν κόπον νὰ ὑπενθυμίσῃ πρὸς τοὺς ἀναγνώστας του ὅτι θεωρεῖται, γενικεύσεις, ἀντιθέσεις καὶ διαιρέσεις τοιαῦται, ὡς αἱ περὶ Ἑλλήνων καὶ Ἑβραίων, Λατίνων καὶ Σαξόνων, χρόνων καὶ τόπων, φυλῶν καὶ πνευμάτων, καὶ φιλολογικῶν καὶ ποιήσεων, δὲν πρέπει νὰ γί-

νωνται τυφλῶς καὶ ἀνεπιφυλάκτως δεκταί, ὡς μαθηματικὰ ἀξιώματα. Ἴδεαι τοιαῦται, ὅσον μέγεθος ἀληθείας καὶ ἂν περιέχουν, ὅσον ἰσχυρῶς καὶ ἂν παραμερίζουν τὸ πυκνὸν παραπέτασμα, ὑπὸ τὸ ὁποῖον κρύπτεται τὸ ἄγνωστον φῶς, δὲν τὸ καταρρίπτουν ὅμως τὸ παραπέτασμα τοῦτο, ὅπισθεν τοῦ ὁποῖου παραμένουν ἀκόμη πλείστα ὅσα διαφιλονεικούμενα, δυσεξηγήματα, ἀνεξερεύνητα. Τοιαῦτα ζητήματα, περίπλοκα καὶ πολύμορφα (ὡς εἶνε παρ' ἡμῶν καὶ τὸ τῆς γλώσσης) δὲν πρέπει ὡς ἀπλᾶ νὰ τίθενται καὶ ἀπλῶς νὰ γίνονται δεκτὰ ἢ νὰ ἀποκρούωνται. Καὶ τοιουτοτρόπως εἰς τὸν ὑποτιθέμενον ἀνωτέρω συγγραφεῖα δὲν θά ἦτο δύσκολον νὰ ἀντιπαρηγήσῃ λ. χ. τὰ ἐξῆς:

Ἡ ἄκρα καθαρότης καὶ σαφήνεια τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος πρέπει ἀπολύτως καὶ ὡς κανὼν χωρὶς ἐξαιρέσιν νὰ ἐκληρωθῇ; Μήπως τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα δὲν ἐκδηλοῦσιν ἐξ ἴσου σημαντικῶς, ὅσον ἀνομοίως, ὁ Ὀμηρος, ἀλλὰ καὶ ὁ Πίνδαρος, ὁ Σοφοκλῆς, ἀλλὰ καὶ ὁ Αἰσχύλος, ὁ Ἀνακρέων, ἀλλὰ καὶ οἱ Ὀρφικοί, ὁ Λουκιανός, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡράκλειτος; Μήπως τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα δὲν πρέπει σφωτέρον νὰ κρίνεται ὡς εὐρύτατος κόσμος καὶ περιεκτικώτατος, περικλειῶν ἐν σπέρματι ἢ ἐν ἀκμῇ πάντα τὰ στοιχεῖα καὶ πᾶσαν διατύπωσιν τοῦ ὠραίου, ἀπὸ τῶν μᾶλλον διαφανῶν καὶ καθαρῶν μέχρι τῶν ἀσαφεστάτων καὶ μυστηριωδεστάτων; Μήπως λ. χ. πρόσωπά τινὰ καὶ πράγματα ἐν τῇ Ὀμηρικῇ ποιήσει, ὡς ἡ Ἑλένη, ὁ Ὀδυσσεύς, ἡ Κίρκη, τὸ νηπενθές, τὸ πλοῖον τῶν Φαίακων, ὁ κῆπος τοῦ Ἀλκινόου καὶ τόσα ἄλλα, δὲν προσηλοῦσι τὸν νοῦν καὶ δὲν συγκινοῦν τὴν καρδίαν ὅχι δι' ὅσων ἀπλῶς ἐκρᾶζουν μόνον, ἀλλὰ πρὸ παντὸς δι' ὅσων βαθείως ὑπονοοῦν, ὡς ποιητικὰ τουτέστι σύμβολα, καὶ ὅχι ὡς πλάσματα μόνον; Μήπως ὁ νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος Πορφύριος δὲν συνέθεσεν ὀλόκληρον πραγματεῖαν περὶ τοῦ ἄντρου τῶν νυμφῶν καὶ τῆς ἱερᾶς ἐλαίας, τῶν ἐν τῇ Ὀδυσσεῖ, διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀλληγορικὴν σημασίαν των, ἰκανὴν νὰ ἀπελίπῃ πάντα ἀμύητον; Μήπως τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα δὲν πρέπει νὰ νοηθῇ ὡς πηγὴ ὑπεράνω κειμένη παντὸς λατινισμοῦ καὶ παντὸς γερμανισμοῦ, κατὰ τὰς περιστάσεις διενέμουσα ποικίλως τὰ καθαρὰ νερά της ἐπὶ ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς ποιήσεως, ἀρχαιότερας ἢ νεωτέρας, βορείου, ἢ μεσημβρινῆς, κλασικῆς ἢ ρωμαντικῆς; Ἀλλὰ μήπως τὴν καθαρότητα τῶν νερῶν τούτων ἐπαίσθητῶς δὲν ἠλλοίωσαν τὰ μετ' αὐτῶν ἀναμιχθέντα ὕδατα τοῦ Χριστιανισμοῦ; Μήπως διευκρινίσθησαν ἀνεκκλήτως τὰ πνευματικὰ γνωρίσματα τῶν διαφορῶν πολιτισμένων λαῶν, μήπως τὰ διακριτικὰ στοιχεῖα των ὁσημέραι δὲν καθίστανται μᾶλλον δυσδιάκριτα καθόσον αὐξάνει ἡ φυσικὴ καὶ ἠθικὴ μεταξὺ τῶν λαῶν ἐπιμιξία; Μήπως τὸ ζήτημα τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν διαφορῶν τῶν φυλῶν δὲν ἀπασχολεῖ ἀνέκαθεν τὰς ἐρεῦνας, καὶ δὲν προ-

καλεῖ καὶ νέα ἐκάστοτε πορίσματα εἰς τοὺς διαφόρους κλάδους τοῦ ἐπιστητοῦ; Μήπως ἡ ἐπίδρασις τῆς φυσικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς ἀτμοσφαιρας ἐπὶ τῶν ἔργων τῆς διανοίας, ὡς ἰσχυρῶς ἀνομολογεῖται, ἐξ ἴσου ἰσχυρῶς δὲν ἀμφισβητεῖται; Μήπως ὁ τι ὀνομάζεται milieu δὲν εἶνε τι πολυσύνθετον, καὶ ἐπομένως δυσεξηγήτον; Μήπως ἡ ποίησις καὶ ἡ φιλολογία καθόλου δὲν ἀποτελεῖ ἀφ' ἑτέρου καὶ δύναμιν αὐθύπακτον καὶ αὐτοτελῆ, ἥτις ἀναπτύσσεται κατὰ νόμους ἀνεξαρτήτους τῆς ἐπιδράσεως τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου; Μήπως παρὰ τὸ καθόλου πνεῦμα μιᾶς τινος φυλῆς ἢ φιλολογίας δὲν ἀναπτύσσεται τὸ ἀτομικὸν πνεῦμα, ἀντίθεσις καὶ διάψευσις τοῦ καθολικοῦ; Μήπως ὁ ἄνθρωπος, ἂν εἶνε «συνέχεια τῆς φύσεως», ὡς ἀπεκλήθη, ἀλλὰ δὲν εἶνε πολλάκις καὶ ἡ τρῶπον τινὰ ὑπερφυσικῆ ἀντίδρασις κατὰ τῆς φύσεως ταύτης; Καὶ τέλος, μήπως αἱ ἀγγλοσαξωνικαὶ φιλολογίαι δὲν ἐπιδεικνύουν ἐξοχα ἐξόχου σαφηνείας ποιήματα, ὡς ἐπιδεικνύουν αἱ νεολατινικαὶ ἐξοχα πάλιν ὑψηλῆς ἀσαφείας καλλιτεχνήματα;

Ἄλλ' ἀντιπαρηγήσεις, ἀναπτύξεις, καὶ ἀναδρομαὶ τοιαῦται παρέχουν ὕλην ὅχι πρὸς δύο ἄρθρα τῆς «Εἰκ. Ἐστίας», ἀλλὰ πρὸς συγγραφὴν βιβλίου ὀλοκλήρου, εὐλόγως δ' ἀφ' ἑτέρου θά ἠδύνατο νὰ μοῦ ὑποβληθῇ, ὡς πρὸς τὰ ἀνωτέρω, ἢ ἔνστασις ὅτι ἄλλο ζήτημα οἱ ἐξ ἀντικειμένου καθορισμοὶ καὶ τὰ καλολογικὰ διδάγματα περὶ σαφηνείας καὶ ἀσαφείας ἐν τῇ ποιήσει, καὶ ἄλλο ζήτημα αἱ ἐντυπώσεις τῶν ἀναγινωσκόντων ποιήματα, οἱ ὁποῖοι, κατὰ γενικὸν κανόνα καὶ συνοπτικώτατα, πᾶν ὅ,τι δὲν καταλαμβάνουν, χαρακτηρίζουν ὡς ἀσαφές καὶ ἀποκρούουν ὡς ἀνόητον, μόνον δὲ ὅ,τι ἐννοοῦν, τὸ ἐγκολποῦνται ὡς σαφές καὶ τὸ σέβονται ὡς σοφόν. Ἄλλ' εἶνε τοῦτο λογικόν; Λυδία λίθος τῆς ποιητικῆς ἀξίας εἶνε ἀπολύτως καὶ πάντοτε ἡ ἀντίληψις τοῦ ἀναγνώστου, ἢ ὁποῖα κατὰ ἐννεύητα ἐννεὰ τοῖς ἑκατὸν εἶνε κατὰ βάθος καὶ κατὰ πλάτος ἢ ἄρα ἀντιθέσις τῆς ιδέας τοῦ ποιητοῦ; Διὰ τὰς ἀσαφείας του, αἱ ὁποῖαι σημειωτέον ὅτι καὶ πολλάκις πᾶν ἄλλο εἶνε ἢ ἀσαφείαι, πρέπει νὰ προγραφῇ ὁ ποιητὴς ἢ νὰ ξυλοκοπηθῇ ὁ ἀναγνώστης; Καὶ διότι ὁ ὄχλος εὐφραίνεται ἀκούων τοὺς στίχους τοῦ σαφεστάτου Θεοδοσίου, εἶνε διὰ τοῦτο Ὀμηρος ὁ Θεοδοσίος; Καὶ διότι ἄλλης φύσεως ὄχλος, ὁ τῶν στενοκεφάλων, χυδαιότερος τοῦ πρώτου, δὲν καταλαβαίνει γὰρ ἀπὸ τὸν Σέλλεῦ λ. χ., ὁ Σέλλεῦ εἶνε ὁμότιμος τοῦ ἀσαφεστάτου Ἐξαρχοπούλου; Καὶ ὅμως εἶνε παρατηρητέον ὅτι τὸ κοινὸν ἐν γένει, καὶ εἰς κοινωνίας ἀσυγκρίτως περισσότερον τῆς ἰδικῆς μας ἀνεπτυγμένης, ἂν δὲν περιθάλη πάντοτε τοὺς Θεοδοσίους, ἀλλὰ συνθέστατα δυσπιστεῖ, καὶ λανθάνουσαν ἀντιπάθειαν τρέφει πρὸς τοὺς Σέλλεῦ. Κατὰ τῆς τοιαύτης κτηνωδίας εὐγλωτῶς διαμαρτύρονται οἱ ποιηταί. Καὶ